

Foto: Cornelia Nordström

Liza Marklund: Hon bryter mot

Jag ska rösta på Mona Sahlin i valet.

Hon kommer att bli en fantastisk statsminister. En sådan som man är stolt över, en som man pekar på i tidningen inför sina utländska vänner och säger: "Titta, det här är vår statsminister, Mona heter hon, hon är så himla bra!"

Hon kommer att fungera som en modern vd, som delegerar när hon ska delegera och tar ansvar när det blåser. Hon kommer att låta folk växa och utvecklas, hon kommer att stå upp för det som är rätt och slå ned på det som är åt fanders. Hon kommer att förankra och förhandla och lyssna på alla, men när besluten väl ska tas så kommer hon att stå stadig och fast.

Det här säger jag inte för att jag är objektiv och neutral, utan tvärtom. Jag känner Mona Sahlin, så jag vet vad jag pratar om.

Nu i veckan visade en ny opinionsundersökning att hälften av Sveriges sossar är tveksamma till Mona som statsminister.

Det är inte särskilt konstigt.

Hon bryter nämligen alla normer om hur Makten ska se ut. Fel kön, fel klass, fel attityd (allt det där som jag tycker är så spännande, modernt och utvecklande).

Det här är inget jag hittar på. I Rapport i förra veckan visades ett inslag där man slog fast att schablonbilden av en politiker i Sverige är en vit, medelålders, kostymklädd herre - och bilden ligger nära sanningen. Så ser de flesta politiker ut, enligt SCB. De har de egenskaper och attribut vi förväntar oss, och därför gör de oss trygga: en gubbe i kostym, gärna lite överviktig (eller åtminstone flintskallig), lagom tråkig, väldigt seriös (för att inte säga pompös).

Så har vi alltid haft det i Sverige: en statsminister som ser ut som Fredrik Reinfeldt.

Och det är säkert inget större fel på Reinfeldt, han verkar vara en bra karl. (Hans förflutna tycker jag inte ska ligga honom till last idag, jag tänker främst på hans bok "Det sovande folket" där han jämför "välfärd" med aids, pest och smittkoppor, beskriver socialdemokrater som "hjärntvättade" och svenskarna som "mentalt handikappade". Det var på 90-talet han tyckte så här.)

Men valet i september handlar ju inte i första hand om vem som ska vara statsminister, utan vilket samhälle vi vill ha i framtiden.

Vilken väg vill vi gå?

Vilket Sverige vill vi ha?

Jag skulle vilja att valdebatterna handlade mycket mer om ideologi och mindre om kronor, procent och personfrågor.

Jag skulle önska att medierna skrev mer om politikernas visioner och mindre om sina egna opinionsundersökningar.

Själv vill jag ha ett Sverige som bygger på solidaritet och tolerans. På rättvisa och lika möjligheter för alla, oavsett kön, klass eller etnicitet.

Jag vill att unga människor i dag ska få samma stöd och möjligheter som jag själv fick. Jag vill att sjuka och arbetslösa ska bemötas med respekt och nya chanser, inte krav och nonchalans. Jag vill att våra gemensamma tillgångar ska fortsätta att generera pengar till oss alla - inte bara till direktörer och riskkapitalister.

Det säger jag inte för att jag är en bättre människa än någon annan, utan för att alla tjänar på det här förhållningssättet i längden - inklusive jag själv.

Det är så här vi har byggt upp Sverige. Det är därför vi har blivit ett av de absolut bästa länderna i världen att leva i.

För att vi bryr oss om varandra. För att vi tänker längre än till snabba tillskott i vår egen plånbok.

Jag hoppas, som sagt, vid Gud att Mona vinner.

Inte bara för att hon är så bra, utan för att jag och alla andra kommer att få det bättre med henne som statsminister.

Av Liza Marklund
liza.marklund@expressen.se